

Ígéretünket betartottuk. Az ez évi költségvetés már kétszer annyit fordít ezekre a célokra, mint az előző évi. Mindenki világosan láthatja azokat a kedvező perspektívákat, amelyeket a hároméves terv további megvalósítása és a magyar demokrácia fejlődése az egészségügy és szociálpolitika számára nyújt. Mindezek alapján a magam és pártom, a Magyar Kommunista Párt nevében a költségvetést elfogadom.

A szakszervezetek feladatai a dolgozók élet és munkakörülményeinek megjavításában (1956. VIII. 21.)

Politikatörténeti és Szakszervezeti Levéltár és Könyvtár.
(SZKL 2/3. cs. 172. öe. 32–35., 44–45.)

1950. január 1-től a magyarországi társadalombiztosítás irányítását és szervezését az MDP transzmissziós szjaiként működő Szakszervezetek Országos Tanácsa (SZOT) és a Szakszervezetek Társadalombiztosítási Központja (SZTK) vette át. Előbbi intézmény az irányítási, míg utóbbi a végrehajtási feladatokat látta el. Hatáskörükbe tartozott a dolgozók életkörülményeinek monitorozása és annak javítására tett javaslatok kidolgozása és továbbítása a párt felé. Az 1956-os forradalom kitörése előtt néhány héttel született dokumentum értékes betekintést nyújt a szociálpolitika és a terveződalkodás kapcsolatrendszerébe, a bér- és életszínvonal alakulásának problémáiba, a lakáskérdésbe, valamint a nyugdíjreform folyamatába.

A szakszervezetek helyeslik, és minden erejükkel segítik az MDP 1956. július 18-21-i határozatainak végrehajtását

A Központi Vezetőség legutóbbi ülésén hozott határozatokat a magyar dolgozó nép megnyugvással, lelkesedéssel fogadta. A Központi Vezetőség határozatai nyomán a széles dolgozó tömegekben szilárdult a bizalom, erősödött a szocializmus építésébe és annak győzelmébe vetett hit. [...] A Szovjetunió Kommunista Pártja történelmi jelentőségű XX. Kongresszusán elhangzott alapvető elveket pártunk Központi Vezetősége ezen az ülésen alkalmazta a magyar viszonyokra, megjelölve a további fejlődés útját.

A Párt Központi Vezetőség és a tömegek közötti kapcsolat megszilárdulásának, elszakíthatatlanságának bizonyítéka volt az, hogy a K.V. a dolgozókat foglalkoztató problémákkal (demokratizálódás, törvényesség stb.) foglalkozott és kifejezésre juttatta eltökélttségét a problémák megoldásával kapcsolatban. [...] Pártunk ezen Központi Vezetőségi ülése nagy jelentőségű egész társadalmi életünk, és ezen belül a szakszervezetek számára is. Pártunknak ez a K.V. ülése a nagy Lenin tanításai alapján először vetette fel megfelelő súllyal a szakszervezetek munkájának nagy jelentőségét a szocialista építés időszakában. Ez a K.V. ülés határozottan fellépett a szakszervezetekről való lenini tanításokat meg nem értő pártok, állami és gazdasági vezetőkkel szemben.

A szakszervezetek jelentőségének és a szocializmus építésében betöltött szerepének növekedését bizonyítja az, hogy Pártunk Központi Vezetősége határozatában követelményként állította fel a szakszervezetek fokozottabb bevonásának szükségességét a tervezés, a gazdasági vezetés kérdéseinek megtárgyalásába, ugyanakkor megállapította azt, hogy egyre nagyobb mértékben rájuk kell bízni a dolgozók szociális ügyeinek intézését.

A magyar szakszervezetek mindig elismerték a párt vezető szerepét, mint erejük egyik alapvető forrását. A pártvezetés érvényesítéséért folyó mindennapos politikai harc mellett egy pillanatra sem szabad elfeledkezni a szakszervezetek pártonkívüli jellegéről, a szakszervezeteket éltető széles demokráciáról. Fel kell lépni a szakszervezeteken belül mindazon vezetőkkel szemben, akik egyrészt meg akarják sérteni a szakszervezetek pártonkívüli jellegét, másrészt tagadják a párt vezetésének szükségességét. A párt Központi Vezetősége határozatának egésze és benne a szakszervezetről és feladataikról való megállapítások megteremtik a szakszervezetek munkája fellendítésének alapját, lehetőségét. Most a szakszervezeti szerveken a sor.

[...]

A második öt éves terv és a szakszervezetek néhány ezzel kapcsolatos feladata

A K.V. a második öt éves tervre vonatkozó irányelveiben célul tűzi ki hazánk szocialista iparosításának továbbfolytatását, a mezőgazdaság szocialista átszervezését és mindezek alapján a dolgozó nép anyagi jólétének további rendszeres emelését. Az öt éves tervnek ezek a célkitűzései határozzák meg a nemzeti jövedelmünk elosztásának arányait: a második öt éves terv során a nemzeti jövedelemnek 20–22%-át kívánjuk felhalmozásra fordítani, elsősorban beruházásokra. A nemzeti jövedelemnek tehát 78–80%-a kerül fogyasztásra, elsősorban a lakosság közvetlen szükségleteinek kielégítésére. A nemzeti jövedelemnek ilyen arányokban való elosztása alapján lehet az ipari termelést a tervezett 48–50%-kal növelni, a mezőgazdasági termelést pedig mintegy 27%-kal emelni.

A termelésnek a tervezett mértékű növelése szükséges ahhoz, hogy az életszínvonal további emelését biztos alapokra helyezzük, hogy a népgazdaság egyes ágait arányosan fejlesszük – többek között megoldjuk, vagy legalábbis jelentősen csökkentjük az alapanyag problémát – és ahhoz is, hogy a mezőgazdaságot átvigyük a szocialista nagyüzemi gazdálkodás útjára, végül ahhoz, hogy az ország védelmi képességét erőnkhez mérten növeljük. Az ipar és mezőgazdaság ilyen ütemű fejlesztése lehetővé teszi mintegy 250 000 új munkás és alkalmazott foglalkoztatását.

Az irányelvekben meghatározott felhalmozási arány lényegesen alacsonyabb, mint amekkora az első öt éves tervben volt. Az első öt éves terv egyes esztendejében, mint például 1951–1953 között a nemzeti jövedelem 32–33%-át fordítottuk felhalmozásra és csak 67–68%-át fogyasztásra. Ez a viszonylag nagymértékű felhalmozás lehetlenné tette az életszínvonalnak az első öt éves tervben előirányzott ütemű emelését. A fogyasztás és felhalmozás arányainak elemzése mellett meg kell vizsgálni a felhalmozásra fordított összeg felhasználását is. Ezen az összegben belül jelentős rész közvetlenül az életszínvonal javítását szolgálja, mint a kulturális, kommunális, szociális beruházások nagyobb része.

A második öt éves tervben az összes beruházások 18%-át fordítjuk kommunális, szociális és kulturális célokra. Ez az arány az első öt éves terv időszakában 15,2% volt. Az összeg legnagyobb részét lakásépítésre fordítjuk. Megnövekszik a felhalmozási alapból a termelő beruházásokra fordított összegek hatékonysága is. Az első öt éves tervben az összes beruházásoknak 21,1%-a volt gépi beruházás, a második öt éves tervben ez az arány 29,5%-ra növekszik. Ez azzal fog jární, hogy a beruházások hamarabb térülnek meg, nagyobb hasznot hoznak a második öt éves tervben, mint amennyit az első öt éves tervben hoztak.

Megváltozik a beruházások és felújítások aránya is. A beruházások mintegy 18%-os növekedése mellett a felújítások összege mintegy háromszorosra nő. Ezzel a meglévő termelő berendezéseink elhasználódását az eddiginél lényegesen nagyobb mértékben tudjuk pótolni és viszonylag kisebb összegű felújításokkal korszerűsíteni is tudunk egyes üzemeket, üzemrészeket, vagy termelési folyamatokat. Ez is növelni fogja a felhalmozásra fordított összegek hatékonyságát.

A beruházások összetételének változtatásával a népgazdaság egyes ágainak aránya is megváltozik, a régebbi aránytalanságok megszűnnek, vagy legalábbis csökkennek. Az elmaradt mezőgazdaság arányos fejlesztésére való törekvést mutatja az is, hogy a beruházások átlagosan mintegy 18%-os emelése mellett a mezőgazdasági beruházások összege 54%-kal fog növekedni. Az ipari beruházások jelentős részét a hazai nyersanyaggal rendelkező iparágak fejlesztésére fordítjuk, mint például vegyiparra, kőolajiparra, alumíniumiparra stb. A nyersanyag, alapanyag probléma megoldására, valamint az energiatermelésben lévő hiányosságok megszüntetése érdekében nagyobb mértékben emeljük az erre a célra szolgáló beruházásokat.

A felsorolt tények azt bizonyítják, hogy a nemzeti jövedelemnek az irányelvekben meghatározott elosztása lehetővé teszi az életszínvonal tervezett növekedését, és az ipar és mezőgazdaság bővített újatermelését. A nemzeti jövedelem felhasználása, a tervezett felosztás biztosíték arra, hogy nem ismétlődnek meg újra az első öt éves tervben elkövetett hibák. A népgazdasági arányok kialakításában, az irányelv vitában az egész dolgozó nép részt vett. A vita során vált világossá a dolgozók előtt az általuk megtermelt javak felhasználása, elosztása: megjegyzéseik, javaslataik és tanácsaik nyomán alakultak ki a népgazdaság fejlesztésének öt éves perspektívái. A munkások, műszakiak és alkalmazottak a párt javaslata alapján maguk alakították ki, hogy miből mennyit kell termelniük, ebből mennyit fogyasztathatunk el és mennyi szükséges felhalmozásra, a népgazdaság fejlesztésére. A szakszervezetek részt vettek a viták szervezésében és az ott elhangzott észrevételek felhasználásával számos javaslatot tettek a népgazdasági arányok kialakításával kapcsolatban, elsősorban a fogyasztási alap felhasználásakor.

A második öt éves terv során a nemzeti jövedelmünk fogyasztási alapja mintegy 35%-kal fog növekedni. A bérből és fizetésből élők számára ez a növekedés úgy valósul meg – többek közt, – hogy az egy keresőre eső reálbér legalább 25%-kal fogja meghaladni 1960-ban az 1955. évi színvonalat. A szakszervezetek már az irányelv-tervezet vitájában felvetették, hogy a reálbérek növekedésére vonatkozó terveket évről-évre egyenletes ütemben kell teljesíteni. El kell feltétlenül kerülni azt, ami az első öt éves tervben történt, hogy az egy keresőre eső reálbér alig 2–3%-os emelkedése mellett 1951–1953

[közötti] időszakban jelentős mértékű csökkenés volt. A párt és a kormány egyetértett a szakszervezeteknek ezzel az észrevételével. Ezt bizonyítja az a tény, hogy 1956-ban előreláthatóan az egy keresőre eső reálbér 4–4,5%-kal fogja meghaladni az 1955. évit.

A békekölcsön elmaradása következtében 1956-ban mintegy 240 millió forintot takarítanak meg a dolgozók, 1957-ban pedig kb. még 1150 millió forintot. Ezzel a megtakarítással az egy keresőre eső reálbér évi egyenletes ütemű növeléséhez szükséges reálbéremelés mintegy 2/3-ad része biztosítottnak tekinthető. Meg kell még jegyeznünk [...] azt, hogy egyenletes ütemű teljesítésre van szükség az életszínvonal emelésére vonatkozó egyéb tervek végrehajtásánál is, mint például lakásépítés, szociális intézmények fejlesztése. Erre megvan a reális alap. 1956 első felében gazdasági életünk fejlődése kielégítően alakult.

Az 1956 első félévi terveket általában túlteljesítettük, az év első felében a minisztériumi ipar termelése 7,3 százalékkal volt magasabb, mint az év első felében, a minisztériumi ipar a tervet 101,9%-ra teljesítette, ugyanebben az időszakban a termelékenység 5,4%-kal volt magasabb, mint a múlt év azonos időszakában. Az első negyedévi adatok alapján már meg lehet állapítani, hogy a minisztériumi ipar önköltsége is csökkent. Az állami építőipar az évi terv időarányos részét 101,6%-ra teljesítette. Az építőipari termelés ez év I. félévében több mint 16%-kal volt magasabb, mint múlt év azonos időszakában, a termelékenység 4,0%-kal nőtt. Sok azonban az időben át nem adott létesítmény és magas az önköltség is. Általában kielégítőek az eredmények a mezőgazdaságban is, és jó közepes termésre számíthatunk. A már három éve életbelépett begyűjtési rendszer, valamint a felvásárlások eredményeként emelkedett a legfontosabb termékek begyűjtött mennyisége is.

Mindezek reális alapot nyújtanak ahhoz, hogy a dolgozók életszínvonala évről-évre a tervben meghatározott mértékben emelkedjék. A K.V. legutóbbi ülésének határozata a biztosíték arra, hogy a tervezett növekedést meg fogjuk valósítani. A párt és a kormány mindent meg fog tenni annak érdekében, hogy az esetleges akadályokat leküzdje. A szakszervezetek a dolgozók termelési aktivitásának fokozásával, a dolgozóról való szüntelen gondoskodással segítik a cél elérését.

A szakszervezetek azon lesznek, hogy a dolgozók javaslatait, tanácsait felhasználva minél kezdeményezőbbben lépjenek fel az élet- és munkakörülmények megjavításában, a folyamatos termelés akadályainak elhárításában. Természetesen tudjuk azt, hogy a második ötéves terv során a dolgozó népünk egy sor alapvető anyagi problémája nem oldódik meg. Azonban majdnem valamennyi területen jelentős előrehaladást fogunk elérni. A szakszervezeteknek ügyelniük kell tehát arra, hogy az ötéves tervben rendelkezésre álló alapokat a legcélszerűbben használják fel. Ez vonatkozik elsősorban az életszínvonal egyik legjelentősebb tényezőjére, a bérekre.

- A szakszervezetek érvényesítsék jobban az anyagi érdekeltség elvét a bérezésben. A munkabér kettős feladatot tölt be a szocializmust építő gazdasági rendszerünkben.
1. Munkabér a bérből és fizetésből élők alapvető megélhetési forrása. Munkabér formájában kapják meg a munkások és alkalmazottak a nemzeti jövedelem fogyasztási alapjának reájuk jutó hányad nagyobb részét.

2. A munkabér az anyagi érdekeltség elvének helyes alkalmazásával elősegíti a népgazdaság előtt álló feladatok megvalósítását, ösztönöz a gazdaságos termelésre, az üzemi munka jobb megszervezésére, elősegíti a munkaerő helyes elosztását stb.

A bérezés első feladatáról a reálbérekkel kapcsolatban a bevezetésben már volt szó, a következőkben a bérrendszernek a második funkciójával foglalkozunk részletesebben. Bérrendszerünk általában jelentősen hozzájárul népgazdaságunk alapvető feladatainak megoldásához. A népgazdaság egyes ágai közötti bérarányok többségében kielégítőek, s nagyjából megfelelnek az iparágak közötti arányok is.

Foglalkozási ág	Havi átlagkereset (Ft) 1956. I. negyedévében*
Bányászat	1439**
Kohászat	1307
Gépgyártás	1237
Könnyűipar	989
Mezőgazdaság	867**
Kereskedelem	954
Államigazgatás	1178

*Túlórakkal.

**Természetbeni juttatás, illetve hűségpénz nélkül.

Lakáskérdés

A legtöbb lakást az Építésügyi Minisztérium építi. A tervek szerint az 1956. évben az É.M. által épített lakások mintegy 3/4-e a negyedik negyedévben kerül átadásra. Az elmúlt évek tapasztalata szerint ez az ütemezés nem tartható fenn, mert a szerelési és egyéb munkák hirtelen megnövekedése miatti rohammunka, a túlórák, a vasárnapi műszakok sem biztosítják a munkálatok befejezését, megfelelő minőségét.

A lakáshelyzet javítását szolgálja az irodahelyiségek felszabadítása, lakásokká való átalakítása is. Ezen a téren értünk el eredményeket, azonban ez még nagyon kevés. 1955-ig különböző szervek, kb. 25 000 lakást foglaltak el irodák céljára, addig ennek mintegy 1/3-át adják vissza. Az irodák lakások céljára történő átadása nem folyik kellő ütemben, és a Minisztertanácsnak sokkal határozottabban kell biztosítania az állami intézmények átszervezései során az irodák átadását.

Sok jogos panasz hangzik el a dolgozók részéről a lakások elosztásával kapcsolatban is. Világos, hogy nehéz igazságot tenni egy-egy lakás elosztásánál, mert hiszen sok a jogos igénylő, azonban ennek ellenére a panaszok jó része indokolt. Mint ismeretes, az állami erőből épülő lakások egy részét a tanácsok, másik részét a minisztériumok, illetve üzemek osztják el. Mindkét területen gyakran előfordul, hogy kevés fizikai dolgozó kap lakást és sokszor érvényesül még a protekció és összeköttetés.

A szakszervezetekre, üzemi bizottságokra vár az a fontos feladat, hogy tevékenyen részt vegyenek az üzemek részére épülő lakások elosztásában. Ma már többnyire megvannak a feltételei annak, hogy az építkezések megkezdésekor az üzemek meg tudják,

hogy az ő dolgozóik részére hol épül bizonyos számú lakás, így tehát meg lehet kezdeni a lakásépítkezések társadalmi ellenőrzését azon vállalatok üzemi bizottságai részéről, amelyeknek a lakások jutnak.

Ez az ellenőrzés kiterjed a lakások minőségére is, az ü[zemi] b[izottság] megbízottjai vegyenek részt az elkészített lakások átadásánál, tagadják meg az átvételt és követeljük meg a sürgős kijavítást, ha komoly minőségi hibákat tapasztalnak. Szükségesnek látjuk azt is, hogy megnöveljük a szakszervezetek jogait a lakások ellenőrzésében, elosztásában, ezért javasoljuk annak minisztertanácsi határozatban való kimondását, hogy a lakásokat az üzemekben, vállalatoknál a gazdasági vezetők az üzemi bizottsággal egyetértésben adhassák át. Foglalkozzanak a szakszervezetek a helyi lakásépítési lehetőség kihasználásával. Erre már több kezdeményezés történt, például a téglaegetők üzemeltetése stb.

A gazdasági vezetőknek – igazgatóknak és minisztereknek egyaránt – fontos érdekünk, hogy a tárcájukhoz tartozó lakásépítkezéseket elvégezzék, hiszen a lakás – különösen a szénbányászatban – az egyik legfontosabb eszköz a munkás-törzsgárdák kialakításához. A szakszervezetek elnöksége és a minisztérium közösen vizsgálják meg a lakásépítési terv teljesítését és hozzanak megfelelő intézkedéseket annak teljesítésére.

A SZOT Elnöksége rendkívül fontos gazdasági és politikai kérdésnek tartja, hogy egy évre tervezett több mint 40 000 lakás, köztük 16 300 állam építésű lakás, elkészüljön. A szakszervezetek központi vezetőségei és különösen az Építők Szakszervezetének K. V.-e tegyen meg mindent a terv végrehajtása érdekében.

Csökkentjük nyugdíjrendszerünk aránytalanságait

A felszabadulásakor társadalombiztosításunk az öregekről és rokkantokról való gondoskodás területén igen súlyos és szinte megoldhatatlannak látszó terheket és feladatokat vett át. A munkások és alkalmazottak döntő többsége csak egészen alacsony összegű járadékban részesülhetett, mert Magyarország csak 1929-ben – majdnem az utolsók között Európában – rendezte törvényileg az öregekről és rokkantokról való gondoskodást.

Új rendelkezések alapján több ízben emeltük a rendkívül alacsony összegű nyugdíjakat. Új törvény léptett életbe 1952-ben, amely azonban a kettős korhatár-rendszer miatt nem biztosíthatott megfelelő rendezést, mert különbségeket tett az egyes dolgozók között.

Az 1954. évi új nyugdíjtörvény ellátást biztosít mind a nyugdíjkorhatárt elért öregek, mind a rokkant dolgozók számára. Mindazok, akik még nyugdíjat nem vettek igénybe, abban a biztos tudatban dolgoznak, hogy az új nyugdíjtörvény alapján idős-korukban, vagy rokkantságuk esetén fizetésük arányában fognak ellátást kapni és a munkaviszonyban eltöltött idő a nyugdíjak összegeiben is az évek emelkedésével az elkövetkezendő években mindinkább érvényesülni fog.

Az új nyugdíjtörvényünknek azonban vannak fogyatékságai – elsősorban az, hogy a korábbi törvények alapján nyugdíjazottokról nem gondoskodott kielégítő módon és az új és régi rendszerű nyugdíjasok között komoly összegű különbség keletkezett.

A SZOT Elnöksége foglalkozott a régi nyugdíjasok, járadékosok súlyos problémáival és javaslatot dolgozott ki, hogy az ország teherbíró képességéhez mérten a régi nyugdíjasok, járadékosok újabb emelésben részesülhessenek és az indokolatlan

különbségek eltűnjenek. Sok jogos panasz hangzott el korábban járadékok, nyugdíjat igénybe vett dolgozók részéről – akik tovább dolgoznak, – hogy munkaviszonyuk ab-bahagyása esetén csak akkor cserélhetik át nyugdíjukat, ha újabb 10 évet dolgoznak. A SZOT Elnöksége megvizsgálta ezeket a panaszokat, jogosnak találta és javasolja olyan rendelkezés kiadását, akik régi nyugdíjukról lemondanak, munkaviszonyuk megszűnése után az 1954. évi törvény alapján folyósítsanak számukra nyugdíjat.

Sok panasz hangzott el az özvegyek részéről, akiknek férjét a régebbi törvények alapján nyugdíjazták, hogy csak 175 forintos nyugdíjat kapnak, ugyanakkor az új törvény alapján mindenkit megillet az 50%-os özvegyi nyugdíj. A SZOT Elnöksége arra is javaslatot dolgozott ki, hogy az összes özvegyek a férjük által élvezett nyugdíjnak az 50%-át kapják férjük halála esetén.

A MEDOSZ Elnöksége arra is javaslatot dolgozott ki, hogy az összes özvegyek a férjük által élvezett nyugdíjnak az 50%-át kapják férjük halála esetén. A MEDOSZ Elnöksége több ízben foglalkozott a mezőgazdasági munkások helyzetével és megá-lapították, hogy a mezőgazdasági munkásoknak a sajátos munkakörülményeik miatt majdnem lehetetlen nyugdíjat megállapítani, mert a szükséges várakozási időt ők sokkal hosszabb idő alatt tudják megszerezni, mint más dolgozók.

A SZOT Elnöksége foglalkozott a MEDOSZ javaslatával és javasolja a törvény-nek olyan módosítását, hogy a mezőgazdasági munkásoknak, akik önhibájukon kívül nem tudnak évenként 12 hónapot dolgozni, a 8 hónapi mezőgazdasági munkában le-dolgozott idő és jövedelem 1 évi munkaviszonynak és keresetnek legyen beszámítva. Nyugdíjtörvényünknek még vannak hiányosságai, aránytalanságai. Ezekkel a SZOT vezető szervei foglalkoztak és ezeknek kiküszöbölésére az ország teherbíró-képessé-gét figyelembe vevő javaslatokat dolgoztak ki.

A nyugdíjtörvény végrehajtása során is vannak még hiányosságok. 1945 óta a dol-gozók munkaviszonyairól nem vezetnek nyilvántartást. A felszabadulás előtti időben a munkáltatók sok esetben nem jelentették be munkásaikat, igen sok olyan munkavi-szony volt, amely társadalombiztosításra nem volt kötelezett és ezen körülmények mi-att a munkaviszonyok igazolása rendkívül sok nehézséget és időbeli eltolódást okoz. A munkaviszonyok megszerzéséhez, igazolásához a tanácsok és az egyes vállalatok sem nyújtanak megfelelő segítséget. Sok vállalatot, üzemet átszerveztek, profilíroztak, a nyilvántartási anyagokat nem megfelelően kezelték, sőt egyes helyeken selejtezték és most az igazolások újból való beszerzése súlyos problémákat jelent. A SZOT Elnöksé-ge foglalkozott a megállapítások területén tapasztalható hibákkal, hiányosságokkal és javaslatot dolgozott ki újrendszerű nyilvántartás megszervezésére.

Sokszor előfordul, hogy öreg munkásoknak, alkalmazottaknak csak pár nap, vagy pár hónap hiányzik a szükséges várományi időből és valószínűsíthető, hogy egész életükben munkaviszonyban álltak, csak okmányszerűen nem tudják azokat igazolni. A nyugdíjtörvény módot ad arra, hogy ilyen esetekben kivételes alapon a Pénzügyminiszterium állapítson meg nyugdíjat és ezekre az esetekre kell a szakszervezeteknek felfigyelniük és megadni minden támogatást ezeknek az idősebb és rokkant dolgozóknak, hogy az ellátás számukra biztosítható legyen.